

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **T. I.**, zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2023, č. j. OAM-961/ZA-ZA11-D07-2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 2. 2024, č. j. 56 Az 24/2023 - 86,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2023. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1, písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) je nepřípustná a řízení o této žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Zároveň deklaroval, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Nařízení“) Chorvatská republika.

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce je státním příslušníkem Republiky Uzbekistán, od roku 2019 však pobýval v Turecku, kde jeho otec podnikal. Zde si vyřídil na zastupitelském úřadě Chorvatské republiky pracovní vízum, na jehož základě v této zemi od května roku 2023 měsíc a půl pobýval a pracoval. Po skončení platnosti víza přicestoval dne 25. 6. 2023 vlakem do České republiky. O mezinárodní ochranu zde požádal dne 16. 7. 2023, předtím žádost jinde neuplatnil.

Turecko žalobce opustil kvůli výhružkám uzbecké dívky, se kterou měl pohlavní styk, avšak její rodiče vztahu nepřáli. Mezi Tureckem a Uzbekistánem je zaveden bezvízový styk, tudíž cestování je snadné a obdržené hrozby jsou tak dle názoru žalobce reálné. Chorvatsko opustil z toho důvodu, že si nezvykl na jeho obyvatele a tamní způsob života, který je velmi nákladný. Jiné důvody k opuštění Chorvatska neměl, o prodloužení pobytového víza si zde nepožádal.

[3] Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že na případ žalobce dopadá čl. 12 Nařízení a státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je tak Chorvatská republika. Ta také svoji příslušnost vyřízení žádosti uznala. Systémové nedostatky v řízení o udělení mezinárodní ochrany zde nebyly zjištěny a žalobcem ostatně nebyly ani tvrzeny, důvody pro aplikaci č. 17 Nařízení nebyly shledány. Krajský soud tak uzavřel, že rozhodnutí žalovaného je zákonné.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Konkrétně pak namítal, že napadený rozsudek je nezákonný, neboť mu nebylo řádně doručeno předvolání k ústnímu jednání, byť o jeho konání požádal. Soud však na tuto svoji povinnost rezignoval s odůvodněním, že při jednání neprováděl dokazování a vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání správního rozhodnutí. Jednání stěžovatele přitom označil za obstrukční. Soud dle názoru stěžovatele dále pochybil, pokud se nijak nevyjádřil k námitce neaktuálnosti podkladového materiálu. Stěžovatel proto navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k přezkoumání napadeného rozsudku z hlediska uplatněných stížnostních bodů, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[6] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[7] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 „*[P]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“

[8] V projednávané věci stěžovatel neuvedl, v čem spatřuje naplnění podmínek přijatelnosti své kasační stížnosti a žádný důvod přijatelnosti nenalezl ani Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti. V řízení před krajským soudem nebyla řešena žádná právní

pokračování

otázka, jejíž zodpovězení by bylo nutné v zájmu sjednocování judikatury, krajský soud se také nedopustil žádného (natožpak zásadního) procesního pochybení, jež by bylo nutno v zájmu zachování práva na spravedlivý proces napravovat v řízení o kasační stížnosti a jež by současně mělo též zásadní dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Tvrdí-li stěžovatel, že mu byla upřena možnost účastnit se soudního jednání, neboť na ně nebyl (řádně) předvolán, pak takováto vada, byla-li by prokázána, by odůvodňovala přijetí kasační stížnosti k meritornímu projednání. Uvedenou vadou však řízení před krajským soudem zjevně netrpí. Stěžovatel byl k jednání soudu obeslán na adresu P., kterou sám udal jako doručnou adresu v žalobě, dne 23. 1. 2024. Ve stejný den byl soudem obeslán i na adresu S., P., kde byl v tu dobu hlášen k pobytu a kam mu byly převážně úspěšně doručovány předchozí písemnosti. Na žádné z uvedených adres nebyl stěžovatel zastížen, zásilka na P. byla vrácena, zásilka na adresu S., P., byla dne 25. 1. 2024 uložena. Tuto zásilku stěžovatel převzal do vlastních rukou dne 31. 1. 2024. V samotné účasti na jednání dne 1. 2. 2024 mu tedy *prima facie* nic nebránilo.

[10] Důvody, proč se na jednání soudu nedostavil, ač byl předvolánkou poučen, že zde může doplnit tvrzení rozhodných skutečností, podat návrhy na doplnění důkazů, a že mu může být poskytnuta i dodatečná lhůta k těmto úkonům, stěžovatel v kasační stížnosti neobjasnil a k *ratu decidendi* napadeného rozsudku se nijak nevyjádřil. K tomu je ještě nutno dodat, že na věc nedopadá ustanovení § 49 odst. 1, věta první před středníkem, s. ř. s., neboť lhůta k rozhodnutí soudu je v tomto případě stanovena na dny podle § 32 odst. 6 zákona o azylu, takže jednání ve věci mohlo za daných okolností proběhnout. Na to ostatně upozornil, včetně průvodního vysvětlení, i krajský soud v odst. [10] napadeného rozsudku. Ke stěžovatelovu tvrzení, že se krajský soud nevypořádal s jeho námitkou ohledně aktuálnosti shromážděných podkladů, pak Nejvyšší správní soud jen podotýká, že vypořádání této námítky je obsaženo v odstavci [30] napadeného rozsudku.

[11] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

[12] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Na straně žalovaného nebyly zjištěny žádné skutečnosti, jež by mohly vést k mimořádné aplikaci § 60 odst. 1 s. ř. s. ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021 - 28.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. listopadu 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

